

Cartea lui Daniel – Numărul patruzeci și patru

Dezvăluirea temelii pierdute: adevărurile profetice ale lui William Miller și ultimele zile ale adventismului

Jeff Pippenger

2024-01-08

Adevărurile fundamentale ale lui William Miller au fost acoperite de-a lungul celor patru generații ale adventismului. Restaurarea acestor adevăruri fundamentale este prezentată în al doilea său vis și este identificată în mod repetat în Biblie și în Spiritul Profeției ca fiind lucrarea pe care poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă trebuie să o împlinească. Visul lui Miller arată că, atunci când omul cu peria de praf restaurează bijuteriile, ele vor străluci de zece ori mai puternic decât soarele.

Cadrul lui Miller se întemeiează pe recunoașterea celor două puteri pustiitoare, păgânismul urmat de papalitate, iar mărturia apostolului Pavel din capitolul al doilea al Epistolei către Tesaloniceni i-a oferit lui Miller punctul de sprijin pentru acest cadru. Acolo, Pavel arată că Roma păgână împiedicase papalitatea să se ridice la putere, până când Roma păgână a fost înlăturată. În 2 Tesaloniceni, Pavel a oferit, de asemenea, punctul de sprijin pentru cadrul „Future for America”, atunci când a identificat că „omul fărădelegii” din acel capitol era reprezentat, de asemenea, ca împăratul care se va înălța pe sine însuși, în Daniel, capitolul unsprezece, versetul treizeci și șase.

Er esențial să se vadă că sporirea cunoștinței în mișcarea atât a primului, cât și a celui de-al treilea înger a fost legată în mod direct de mărturia lui Pavel din capitolul al doilea al epistolei către Tesaloniceni. La vremea sfârșitului, în 1798, și de asemenea în 1989, cartea lui Daniel a fost desigilată, inițiind astfel un proces de încercare în trei pași. Procesul de încercare produce întotdeauna două clase de închinători în istoria în care cartea lui Daniel este desigilată. Este esențial să se vadă scrierile lui Pavel în legătură cu sporirea cunoștinței la vremea sfârșitului, căci chiar în acel capitol Pavel avertizează că aceia care nu primesc „dragostea adevărului” vor primi de la Dumnezeu o lucrare de rătăcire. Lucrarea de rătăcire este ceea ce vine asupra celor răi în Daniel capitolul doisprezece, care resping sporirea cunoștinței. În ambele istorii, lucrarea de rătăcire se referă în modul cel mai direct la adventism.

„Acela care vede dincolo de aparențe, care citește inimile tuturor oamenilor, spune despre aceia care au avut mare lumină: „Ei nu sunt mâhniți și uimiți din pricina stării lor morale și spirituale.” Da, ei și-au ales propriile căi și sufletul lor își găsește plăcerea în urâciunile lor. „Și Eu le voi alege amăgirile și voi aduce peste ei lucrurile de care se tem; pentru că, atunci când am chemat, nimeni n-a răspuns; când am vorbit, n-au ascultat; ci au făcut ce este rău înaintea ochilor Mei și au ales ceea ce nu-Mi plăcea.” „Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună”, pentru că „n-au primit dragostea adevărului, ca să fie mântuiți”, „ci și-au găsit plăcerea în nelegiuire.” Isaia 66:3, 4; 2 Tesaloniceni 2:11, 10, 12.

„Învățătorul ceresc a întrebat: «Ce amăgire mai puternică poate înșela mintea decât prefăcătoria că zidiți pe temelia cea dreaptă și că Dumnezeu primește lucrările voastre, când, în realitate, săvârșiți multe lucruri potrivit politicii lumești și păcătuiți împotriva lui Iehova? O,

este o mare înșelăciune, o amăgire fascinantă, care pune stăpânire pe minți atunci când oamenii care au cunoscut odinioară adevărul iau forma evlaviei drept spiritul și puterea ei; când își închipuie că sunt bogați, că s-au îmbogățit și că nu duc lipsă de nimic, în timp ce, în realitate, duc lipsă de toate.»”

„Dumnezeu nu S-a schimbat față de slujitorii Săi credincioși, care își păstrează veșmintele nepătate. Dar mulți strigă: «Pace și siguranță», în timp ce peste ei vine o nimicire neașteptată. Dacă nu va exista o pocăință deplină, dacă oamenii nu-și vor smeri inimile prin mărturisire și nu vor primi adevărul așa cum este în Isus, nu vor intra niciodată în cer. Când curățirea va avea loc în rândurile noastre, nu ne vom mai odihni în nepăsare, laudându-ne că suntem bogați, îmbogății și că nu ducem lipsă de nimic.

„Cine poate spune cu adevărat: «Aurul nostru este încercat în foc; veșmintele noastre sunt nepătate de lume»? L-am văzut pe Învățătorul nostru arătând spre veșmintele așa-zisei neprihăniri. Dezbrăcându-le, El a dat la iveală întinăciunea de dedesubt. Apoi mi-a spus: «Nu poți vedea cum și-au acoperit în chip fățarnic întinăciunea și putreziciunea caracterului? «Cum a ajuns cetatea credincioasă o desfrănată!» Casa Tatălui Meu a fost prefăcută într-o casă de negustorie, într-un loc de unde prezența și slava divină s-au depărtat! Din această pricină este slăbiciune și lipsește puterea.»” Testimonies, volumul 8, 249, 250.

Adventismul a fost „cetatea credincioasă” atunci când a proclamat Strigătul de la Miezul Noptii în 1844. Până în 1863, a început procesul de respingere a „temeliilor” care fuseseră stabilite prin lucrarea lui William Miller. Când au început să dea la o parte adevărurile fundamentale, acoperindu-le astfel cu giuvaeruri și monede contrafăcute, ei zideau o nouă temelie. Cei care au început, au dus la îndeplinire și continuă această lucrare sunt reprezentați în scrierile Spiritului Profetic drept „acea care au avut mare lumină”.

„marele lumini” pe care au avut-o cândva era reprezentată în visul lui Miller prin nestematele din casetă, pe care Miller le-a așezat pe o masă în centrul camerei sale, și care străluceau mai puternic decât „soarele”. În pasajul tocmai citat, sora White îi identifică pe „acea care au avut mare lumină”, dar care „și-au ales propriile căi”.

Au ales o cale nouă în 1863. Ea spune că este „o amăgire fascinantă, care pune stăpânire pe minți atunci când oameni care au cunoscut odinioară adevărul iau forma evlaviei drept spiritul și puterea ei; când își închipuie că sunt bogați, îmbogății și nu duc lipsă de nimic, în timp ce în realitate duc lipsă de toate.”

Ea identifică starea Laodiceei, despre care ea și soțul ei au identificat că a avut loc în 1856. Ei au fost apoi puși la probă timp de șapte ani, dar au căzut la probă în 1863 și au început să ridice temelia falsă care aduce lucrarea de răstăcire puternică din mesajul de avertizare al lui Pavel din Tesaloniceni. Avertizarea lui Pavel din Tesaloniceni este o ancoră atât pentru mișcarea de la începutul, cât și de la sfârșitul adventismului și se aliniază desăvârșit cu visul lui Miller, care se referă atât la începutul, cât și la sfârșitul adventismului. Visul său arată că, atunci când lucrarea de restaurare a nestematelor originale ale adevărului este împlinită, acele adevăruri vor străluci de zece ori mai puternic decât atunci când au strălucit pentru prima dată la Strigătul de la Miezul

Noaptea, la începutul adventismului. Cum se face că înțelegerea lui Miller strălucește acum mai puternic decât atunci când a recunoscut pentru prima dată adevărul?

Există mai multe adevăruri reprezentate pe cele două hărți sacre din Habacuc, capitolul doi. Aceste adevăruri au fost reprezentate în visul lui Miller ca nestemate care aveau să fie, în cele din urmă, restaurate în zilele de pe urmă, chiar înainte de Strigătul de la Miezul Noaptea. Nestematele contrafăcute care sunt scoase pe fereastră în visul lui Miller reprezintă atât doctrinele false care au fost introduse în Adventism pentru a crea o temelie falsă și, de asemenea, pentru a ascunde adevărata temelie; dar ele îi reprezintă și pe aceia care refuză să dea drumul doctrinelor false ce alcătuiesc temelia falsă. „Necurmata” a fost ancora cadrului de adevăr al lui William Miller, care a stabilit temelia originală, iar în zilele de pe urmă „necurmata” simbolizează nu numai păgânismul, așa cum a identificat corect Miller, ci este și simbolul răzvrătirii care a produs temelia falsă.

Biblia, Duhul Profetei și istoria mărturisesc cu toatele că strigătul ceasului judecății din perioada 1798–1844 a fost proclamarea soliei descoperite și prezentate de William Miller. Acesta este motivul pentru care mișcarea este numită mișcarea millerită. În mod logic, a respinge acea mișcare înseamnă a respinge lumina care a fost adusă în 1798, pe care Daniel a identificat-o ca o creștere a cunoștinței.

Isaia vorbește despre bețivii lui Efraim și îi identifică pe acești bețivi drept oamenii batjocoritori care cârmuiesc poporul din Ierusalim. Isaia arată că ei nu sunt beți de vin literal, ci sunt beți de vin spiritual. Vinul spiritual în Biblie este fie doctrină adevărată, fie doctrină falsă, în funcție de context. Bețivii lui Efraim sunt beți de doctrină falsă, care este vinul Babilonului, așa cum este reprezentat de curva din Tir în capitolul șaptesprezece din Apocalipsa și de Belșatar în ultima lui noapte de petrecere.

Isaia a identificat efectele beției spirituale care vine peste batjocoritorii ce cârmuiesc poporul Ierusalimului.

Opriti-vă și rămâneți uimiți; strigați și strigați: ei sunt beți, dar nu de vin; se clatină, dar nu din băutura tare. Căci Domnul a turnat peste voi duhul unui somn adânc și v-a închis ochii; pe proroci și pe conducătorii voștri, pe văzători, i-a acoperit. Și toată vedenia a ajuns pentru voi ca vorbele unei cărți pecetluite, pe care o dau unuia învățat, zicând: „Citește aceasta, te rog”; iar el zice: „Nu pot, căci este pecetluită.” Și cartea este dată celui neînvățat, zicându-se: „Citește aceasta, te rog”; iar el zice: „Nu sunt învățat.” De aceea Domnul a zis: „Fiindcă poporul acesta se apropie de Mine cu gura și Mă cinstește cu buzele, dar și-a depărtat inima de Mine, și frica lui față de Mine este învățată după porunca oamenilor, de aceea, iată, voi face din nou în mijlocul poporului acestuia o lucrare minunată, da, o lucrare minunată și o uimire; căci înțelepciunea înțelepților lui va pieri, iar priceperea celor chibzuiți ai lui se va ascunde.” Vai de cei ce caută să-și ascundă adânc sfatul de Domnul, ale căror lucrări sunt în întuneric și care zic: „Cine ne vede?” și „Cine ne cunoaște?” O, ce răsturnare a lucrurilor! Oare lutul olarului va fi socotit ca olarul? Căci va zice oare lucrarea despre cel ce a făcut-o: „Nu el m-a făcut”? Sau va zice oare lucrul întocmit despre cel ce l-a întocmit: „N-a avut pricepere”? Isaia 29:9–16.

Soră White citează aceste versete și apoi adaugă:

„Fiecare cuvânt din acestea se va împlini. Sunt unii care nu-și smeresc inimile înaintea lui Dumnezeu și care nu vor să umble în neprihănire. Își ascund adevăratele scopuri și rămân în părtășie cu îngerul căzut, care iubește și face minciuna. Vrajmașul își pune duhul asupra oamenilor pe care îi poate folosi pentru a-i înșela pe aceia care sunt parțial în întuneric. Unii ajung să fie pătrunși de întunericul care domnește și pun adevărul deoparte pentru eroare. Ziua arătată de profeție a venit. Isus Hristos nu este înțeles. Isus Hristos este pentru ei o născocire. În această etapă a istoriei pământului, mulți se poartă ca niște oameni beți. «Zăboviți și mirați-vă; strigați și țipați; sunt beți, dar nu de vin; se clatină, dar nu de băutură tare. Căci Domnul a turnat peste voi duhul unui somn adânc și v-a închis ochii. Pe proroci și pe conducătorii voștri, pe văzători, i-a acoperit.» O beție spirituală este asupra multora care își închipuie că sunt poporul care va fi înălțat. Credința lor religioasă este întocmai cum este înfățișată în această Scriptură. Sub influența ei, ei nu pot umbla drept. Își fac cărări strâmbe în felul lor de a lucra. Unul și apoi altul se clatină înapoi și încolo. Ei sunt priviți de Domnul cu mare milă. Calea adevărului n-au cunoscut-o. Sunt uneltitori iscusiți, iar aceia care ar fi putut și ar fi trebuit să ajute, datorită unei vederi spirituale limpezi, sunt ei înșiși înșelați și susțin o lucrare rea.

„Evenimentele acestor zile de pe urmă se vor contura curând în mod hotărât. Când aceste înșelăciuni spiritiste se vor dovedi a fi ceea ce sunt ele în realitate — lucrarea tainică a duhurilor rele — aceia care au luat parte la ele vor ajunge asemenea unor oameni care și-au pierdut mințile.

„Căci Domnul zice: «Pentru că poporul acesta se apropie de Mine cu gura lui și Mă cinstește cu buzele lui, dar și-a depărtat inima mult de la Mine, iar frica lui față de Mine este învățată prin porunca oamenilor, de aceea, iată, voi face din nou o lucrare minunată în mijlocul acestui popor, o lucrare minunată și o uimire; căci înțelepciunea înțelepților lui va pieri, iar priceperea celor chibzuiți ai lui va fi ascunsă. Vai de cei ce caută adânc să-și ascundă planul de Domnul, ale căror fapte sunt în întuneric și care zic: Cine ne vede și cine ne cunoaște? Cu adevărat, răsturnarea voastră a lucrurilor va fi socotită ca lutul olarului; căci va zice oare lucrarea despre cel ce a făcut-o: El nu m-a făcut? Sau va zice oare lucrul întocmit despre cel ce l-a întocmit: El n-a avut pricepere?»”

„Mi se arată că în experiența noastră am întâmpinat și întâmpinăm tocmai această stare de lucruri. Oameni care au avut mare lumină și privilegiile minunate au primit cuvântul unor conducători care se socotesc înțelepți, care au fost foarte favorizați și binecuvântați de Domnul, dar care s-au scos pe ei înșiși din mâinile lui Dumnezeu și s-au așezat în rândurile vrajmașului. Lumea urmează să fie inundată de sofisme înșelătoare. O minte omenească, primind aceste sofisme, va lucra asupra altor minți omenești, care au prefăcut în minciună dovezile prețioase ale adevărului lui Dumnezeu. Acești oameni vor fi înșelați de îngerii căzuți, când ar fi trebuit să stea ca străjeri credincioși, veghind pentru suflete, ca unii care au să dea socoteală. Ei au depus armele luptei lor și au dat ascultare duhurilor înșelătoare. Ei zădărnicesc sfatul lui Dumnezeu și dau la o parte avertizările și mustrările Sale și sunt în mod hotărât de partea lui Satana, dând ascultare duhurilor înșelătoare și învățăturilor demonilor.”

„Beția spirituală este acum asupra oamenilor care n-ar trebui să se clatine precum oameni aflați sub influența băuturii tari. Crimele și nelegiuirile, fraudă, înșelăciunea și purtarea nedreaptă umplu lumea, în conformitate cu învățătura conducătorului care s-a răzvrătit în curțile cerești.“

„Istoria urmează să se repete. Aș putea arăta în mod precis ce va fi în viitorul apropiat, dar timpul nu a sosit încă. Formele celor morți vor apărea, prin dispozitivul vicelan al lui Satana, iar mulți se vor uni cu acela care iubește și săvârșește minciuna. Îi avertizez pe ai noștri că chiar din mijlocul nostru unii se vor abate de la credință și vor lua aminte la duhuri înșelătoare și la învățături ale demonilor, iar prin ei adevărul va fi vorbit de rău.” Battle Creek Letters, 123–125.

എല്ലാ പരവാചകന്മാരും, യശയ്യാവിനെയും സഹോദരി വന്നിനെയും ഉൾപ്പെടെ, അന്ത്യകാലത്ത് തിരിച്ചറിയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഈ ദിവസങ്ങളിൽ അഡ്വെന്റിസത്തിന്റെ നതോക്കൾ “വശീകരിക്കുന്ന ആത്മാക്കളെയും ഭൂതോപദേശങ്ങളെയും ശ്രവിച്ചുകൊണ്ട്, വ്യക്തമായി സാത്താന്റെ പക്ഷത്താണ്.” സഹോദരി വന്നി ഇപ്രകാരം പറയുമ്പോൾ ഒരു പരവാചനം മുന്നോട്ടുവെക്കുന്നു: “ഈ ആത്മവാദപരമായ വഞ്ചനകൾ യഥാർത്ഥത്തിൽ അവ എന്താണോ അതായി—ദുഷ്ടാത്മാക്കളുടെ രഹസ്യപരവർത്തനങ്ങളായി—വളിപ്പപ്പെടുമ്പോൾ, അവയിൽ പങ്കെടുത്തവർ ബുദ്ധി നഷ്ടപ്പെട്ട മനുഷ്യരപ്പോലെ ആകും.” അവരുടെ മദ്യലഹരി “ദുഷ്ടാത്മാക്കളുടെ രഹസ്യപരവർത്തനങ്ങൾ” ആണെന്ന് വളിപ്പപ്പെടുന്ന അന്ത്യകാലചരിത്രത്തിലെ ആ ഘട്ടത്തിൽ, അഡ്വെന്റിസത്തിന്റെ നതേത്യം ബുദ്ധി നഷ്ടപ്പെട്ട മനുഷ്യരപ്പോലെ ആകും.

Există o desigilare a lucrării oamenilor batjocoritori care stăpânesc poporul din Ierusalim în zilele de pe urmă. Acea desigilare a fost ilustrată în visul lui Miller, când Miller s-a rugat și apoi s-a deschis o ușă. Ea are loc chiar înainte ca el să-și închidă ochii pentru o clipă, identificând însuși sfârșitul procesului de sigilare a celor o sută patruzeci și patru de mii. Deschiderea unei uși indică o schimbare de dispensațiuni, iar în acel punct mișcarea laodiceană a celui de-al treilea înger trece în mișcarea filadelfiană a celui de-al treilea înger.

En el pasaje de Isaías, hay un resumen de la mala obra de los ebrios de Efraín, quienes son los hombres que «debieran haber permanecido como guardianes fieles». El resumen se expresa así: «Ciertamente vuestro trastocar las cosas será estimado como barro de alfarero; porque ¿dirá la obra de aquel que la hizo: No me hizo? ¿o dirá la cosa formada de aquel que la formó: No tenía entendimiento?»

Identificarea de către Miller a expresiei „jertfa necurmată”, fie ca religie a păgânismului, fie ca Roma păgână, este în cele din urmă un simbol al lui Satana, căci atât Satana, cât și Roma păgână sunt reprezentate prin balaur.

„Astfel, deși balaurul îl reprezintă, în primul rând, pe Satana, el este, într-un sens secundar, un simbol al Romei păgâne.” Tragedia veacurilor, 439.

Referitor la bărbații care conduc Ierusalimul în zilele de pe urmă, sora White afirmă: „Unii se lasă pătrunși de întunericul care predomină și pun adevărul deoparte pentru eroare. A sosit ziua arătată de profeție. Isus Hristos nu este înțeles. Isus Hristos este pentru ei o fabulă.” În 1901, un conducător al adventismului din Germania a început să introducă falsă concepție a protestantismului apostat despre „necurmatul” din cartea lui Daniel. Acea concepție identifică faptul că „necurmatul” reprezintă lucrarea lui Hristos în sanctuar sau o anumită variație a acestei idei. Spun o anumită variație, pentru că de-a lungul istoriei care a urmat după 1901 au existat accente diferite puse asupra acestei falsități, dar acele concepții false manifestă întotdeauna concluzia că „necurmatul” reprezintă un anumit tip al lucrării lui Hristos.

A bijuteria care era doctrina „necurmatului”, pe care Miller a identificat-o ca simbol satanic, în adventismul zilelor din urmă este un simbol al lui Hristos. Când a fost introdusă în 1901, foarte puțini au acceptat concepția că „necurmatul” era un simbol al lui Hristos, și nu un simbol al Satanei, dar până în anii 1930, bijuteria doctrinei „necurmatului”, pe care Miller o scosese din filonul adevărului aflat în 2 Tesaloniceni, capitolul doi, a fost respinsă, așa cum fuseseră respinși în 1863 și „cei șapte timpi” din Levitic douăzeci și șase. Undeva în istoria dintre 1863 și anii 1930, adventismul își schimbase conducătorii, fără să-și dea seama.

„Fraților, văd primejdia voastră și vă întreb din nou: voi, cei care greșiți, faceți vreun efort pentru a îndrepta răul? Sufletele pot merge clătănându-se, umblând în întuneric, pentru că nu ați făcut cărări drepte pentru picioarele voastre. Dacă vă aflați în poziții de răspundere, vă implor cu atât mai stăruitor, pentru binele propriilor voastre suflete și pentru binele acelor care privesc la voi ca la niște călăuze, pocăiți-vă înaintea lui Dumnezeu pentru fiecare greșală făcută și mărturisiți-vă eroarea.

„Dacă vă îngăduiți încăpățănarea inimii și, prin mândrie și îndreptățire de sine, nu vă mărturisiți greșelile, veți fi lăsați pradă ispitelor lui Satana. Dacă, atunci când Domnul vă descoperă erorile, nu vă pocăiți și nu faceți mărturisire, providența Sa vă va trece iarăși și iarăși peste același teren. Veți fi lăsați să faceți greșeli de un caracter asemănător, veți continua să duceți lipsă de înțelepciune și veți numi păcatul neprihănire, iar neprihănirea păcat. Mulțimea amăgirilor care vor predomina în aceste zile de pe urmă vă va înconjura și vă veți schimba conducătorii, fără să știți că ați făcut aceasta.” Review and Herald, 16 decembrie 1890.

Oamenii batjocoritori care stăpânesc peste poporul Ierusalimului, care sunt oameni „în poziții de încredere”, vor „numi păcatul neprihănire și neprihănirea păcat”, și „Negreșit, răsturnarea voastră a lucrurilor va fi socotită ca lutul olarului; căci oare lucrarea va zice despre cel ce a făcut-o: Nu m-a făcut? Sau oare lucrul întocmit va zice despre cel ce l-a întocmit: El n-a avut pricepere?” În răzvrătirea progresivă de-a lungul celor patru generații ale adventismului, cei care sunt în poziții de încredere își schimbă conducătorii și nu știu aceasta. Ei nu o știu, căci au respins în mod progresiv și constant dovezile greșelilor lor. În acea răzvrătire progresivă, „înțelepciunea înțelepților lor va pieri, și pricepera oamenilor lor chibzuiți se va ascunde.”

Ei vor răsturna toate lucrurile și vor numi păcatul neprihănire, iar neprihănirea păcat. Simbolul acestei răzvrătiri este doctrina „jertfei necurmate”, care pentru Miller era un simbol satanic, și pe care adventismul de astăzi o identifică drept un simbol al lui Hristos. Ceea ce odinioară era ancora care a stabilit cadrul aplicațiilor profetice ale lui William Miller a devenit acum un simbol al beției oamenilor batjocoritori care stăpânesc peste poporul Ierusalimului. Symbolismul asociat cu „jertfa necurmată”, în cartea lui Daniel, strălucea luminos ca soarele atunci când a fost recunoscut în cufărul lui Miller la începutul adventismului, dar în zilele de pe urmă acel adevăr strălucește de zece ori mai puternic, căci numărul zece este un simbol al unei încercări, iar pentru Israelul antic a zecea încercare a fost încercarea finală.

Fariseii moderni au „atribuit” „lucrările lui Hristos” „agențiilor satanice”, identificând păgânismul drept „puterea sfântă a lui Dumnezeu”.

„Fariseii au păcătuit împotriva Duhului Sfânt. Darul lor al vorbirii a fost folosit spre a-L defăima pe Răscumpărătorul lumii, iar îngerul care consemnează a scris cuvintele lor în cărțile cerului. Ei au atribuit unor agenții satanice puterea sfântă a lui Dumnezeu, manifestată în lucrările lui Hristos. Ei nu puteau nici să tăgăduiască lucrările Lui minunate, nici să le atribuie unor cauze naturale, de aceea au spus: «Sunt lucrările diavolului.» În necredință, au vorbit despre Fiul lui Dumnezeu ca despre o ființă omenească. Lucrările de vindecare săvârșite înaintea lor, lucrări pe care niciun om nu le făcuse și nici nu le putea face, erau o manifestare a puterii lui Dumnezeu, însă ei L-au acuzat pe Hristos că era în înțelegere cu iadul. Încăpățânați, posomorâți, cu inima de fier, ei au hotărât să-și închidă ochii față de orice dovadă și astfel au săvârșit păcatul de neiertat.” Manuscript Releases, volumul 4, 360.

Vom continua, în articolul următor, analiza sporirii cunoștinței, care a fost descoperită în mișcarea primului înger.